

انوری

اوحدالدین محمدبن علی بن اسحاق انوری ابیوردی در سال ۵۱۵ هـ ق در ابیورد (آن سوی مرز شمال شرقی ایران) به دنیا آمد، و در سال ۵۸۵ هجری در بلخ درگذشت. انوری از معروف‌ترین شاعران قرن ششم هجری است. او با بیشتر امیران زمان خود و بزرگان آن عصر از وزیران و کارگزاران دیوان و دانشمندان ارتباط داشت. انوری در جوانی به دربار سلطان سنجر سلجوقی راه یافت. گویند انوری در اواخر عمر از خدمت دربار کناره گرفت و گوشه‌گیری اختیار کرد و راه رستگاری در پیش گرفت. انوری استاد قصیده و قطعه و از پیشوایان غزل‌سرایان زبان فارسی است. دیوان انوری شامل حدود ۱۵ هزار بیت، در دو جلد انتشار یافته است.

هزار نقش برآرد زمانه و نبود یکی چنانکه در آئینه تصور ماست

انوری از شاعران نامدار نیمه دوم قرن ششم هجری است و از کسانی است که در تغییر سبک سخن فارسی اثری آشکار دارد. مقام فضل و دانش او و تواناییش در قصیده‌سرایی مشهور است. انوری علوم عصر را به خوبی آموخته بود و علاوه بر شعر و ادب، از منطق، نجوم و هیأت، علوم الهی، ریاضی، طبیعی و حکمت نیز مایه‌ها اندوخته و بدان تفاخر می‌کرد. در فلسفه به ابوعلی سینا دلبستگی داشت. انوری از جمله شاعرانی است که او را به استادی و عظمت مقام در شعر ستوده‌اند. وی به